

בול ל"ג בעומר

Lag Ba-Omer Stamp

השירות הבולאי

המשרד הראשי: שד' ירושלים 12, יפו 080 61

PHILATELIC SERVICES

MAIN OFFICE: TEL AVIV - YAFO • ISRAEL

198

25.4.76

ל"ג בעומר, היום ה-33 לעומר, חל בי"ח באייר. יומא דפגרא הוא, שמוחזק כיום טוב, שבו אין חלים מנהגי האבלות של ימי הספירה.

למרות שאין תפילות מיוחדות לרגל ל"ג בעומר ואף לא השתתפו מנהגים מיוחדים בחוג המשפחה, כמקובל לגבי ימים טובים אחרים, הוקנתה ליום הזה משמעות מיוחדת במשך הדורות. החל מתקופת התלמוד ראתה המסורת היהודית בספירת העומר תקופת אבלות, שנפסקת ליום אחד ביום השלושים ושלשה, שבו מסתפרים, חוגגים שמחות נישואין ועורכים חגיגות ומסיבות.

יש מלומדים הסוברים שהאבלות, המאפיינת את ספירת העומר, מקורה במגפה שהיתה במאה השנייה לספה"נ ושבה נספו רבבות מתלמידיו של ר' עקיבא. לפי המסורת נעצרה המגפה בל"ג בעומר – סיבה להפוך אבלות לשמחה. אך יש הגורסים, שהתלמידים נספו לא במגפה אלא נפלו בהתקוממות נגד הרומאים – בשנת 132 לספה"נ – בהנהגת שמעון בר-כוכבא. מניחים, שבמרד שהחל בפסח – חג החרות – נפלו הרבה קורבנות, אולם בל"ג בעומר השתנה המצב עם הנצחון הגדול שנחלו כוחותיו של בר-כוכבא ושבקבותיו נכבשה ירושלים מחדש.

בישראל ל"ג בעומר הוא יום חג לילדים ולתנועות הנוער. הם מדליקים מדורות ויש היוצאים לשחק בחץ וקשת המזכירים את נישקם של גיבורי מלחמות בר-כוכבא. ואילו למדורות נודעת משמעות כפולה: הכובשים הרומיים אסרו על היהודים להמשיך במסורת של הדלקת משואות על פסגות ההרים, בכדי לבשר לקהילות היהודיות מחוץ לתחומה של ארץ-ישראל את תחילת החודש הבא. לכן מיד עם שיחורורה של ירושלים הזדרז בר-כוכבא לחדש את המסורת הזאת, שסמלה את העצמאות היהודית. אחרים קושרים את המדורות ללהבה של לימוד התורה, שדעכה במקצת תחת השלטון הרומי, ואשר ר' שמעון בר-יוחאי (רשב"י), מחבר ספר "הזהר", החזירה לזוהרה הקודם.

עפ"י המסורת הנזכרת לראשונה אצל האר"י ל"ג בעומר הוא גם יום-פטירתו של רשב"י ולכן נהגו לקבוע ללילה זה לימוד בקבלה ובנסתר. מכך גם נובע המנהג לעלות ביום זה על קברו ועל קבר רבי אלעזר בנו, הקבורים על פי המסורת במירון, ולערוך שם

טקסים וחגיגות. ואכן, ההילולא המסורתית מתחילה בצפת ומסתיימת בישיבה שבמירון הסמוכה. על גג הישיבה עומדים אגנים אותם ממלאים בשמן, ומדליקים בחצות הלילה. תוך כדי הטקס המלווה תפילות, משליכים לאש בגדים של חולים – מעין קרבן סמלי. למחרת מתאספים ברחבה שלפני הקבר ילדים בני שלוש ואבותיהם מספרים אותם בפעם הראשונה. תלתלי הפעוטות מועלים באש בטקס חגיגי. חלק מבעלי-ההלכה מתנגדים למנהגים הללו. מראה המדורות בשדות ובפסגות ההרים בליל ל"ג בעומר מזכיר לנו גם שספירת העומר שהיתה נהוגה לפני כ-3000 שנה ומעלה, היתה אז מאורע הקשור בחקלאות, שבא לציין את קציר השעורה יחד עם קציר החיטה. רק לאחר חורבן בית שני קיבל היום משמעות לאומית ואף לבש מאוחר יותר אופי של אבלות. אך עם שובו הזמני של בר-כוכבא לשלטון שוב נדלק ניצוץ של תקווה ושל שמחה, כפי שהוא משתקף ביום ל"ג בעומר. בימי הביניים נתקבלו מנהגים חדשים, המוסיפים נופך ליום הזה, כפי שהוא נחוג בימינו.

ס. מ.

FIRST HAIRCUT

חסיפות ראשונה

ראובן רובין נולד בגאלאץ, (GALATZ) רומניה, בשנת 1893, עלה ארצה בשנת 1912. למד בבית הספר לאמנות "בצלאל", בירושלים, ובשנים 15–1913 בפריז. משם חזר לרומניה. בשנת 1922 חזר ארצה והשתקע בה, תחילה בירושלים ואחר כך בתל-אביב וב-קיסריה. בשנים 45–1940 שהה בארצות הברית. בשנת 1948 נתמנה כשגריר ישראל ברומניה. השתתף בבינאלה בונציה בשנים 1948, 1950, 1952, ובתערוכות רבות בארץ ובחוץ לארץ. נפטר ב-1974.

ראובן רובין נמנה עם ראשוני היוצרים של האמנות הישראלית החדשה והוא אחד מחלוציה ומעצביה בראשית דרכה. אופי יצירתו נקבע כבר ביצירות נעוריו רוויות האור וחדורות התום. הוא שואב את השראתו מנוף הארץ, הרריה ועציה, ובעיקר מזיתיה בעלי גוון הכסף ומפרחי הבר הצבעוניים שלה. הוא מתאר את תושבי הארץ והווי חייהם המיוחד והוא מתעכב על כל פרט ופרט. בציוריו נימה אילוסטרטיבית רבת חן, רישום מלא תנופה, משיכות מכחול רוטטות וצבעים זוהרים.

מירה פרידמן

Reuven Rubin was born in Galatz (Rumania) in 1893. In 1912 he came to Jerusalem and studied at the "Bezalel" Art School; during 1913–1915 he continued his studies in Paris, from where he returned to Rumania.

In 1922 he immigrated to Israel and made his home first in Jerusalem and later in Tel Aviv and at Caesarea. The war years 1940–1945 he spent in the U.S.A.

In 1948 Rubin was appointed Israel's first Ambassador to Bucharest.

Reuven Rubin's works were exhibited at the Venice Biennale in 1948, 1950 and 1952 as well as in many other exhibitions in Israel and other countries. He died in 1974.

Reuven Rubin was one of the first pioneers of modern Israel art. The works painted in his youth are full of light and warmth and already show signs of his characteristic style. He drew his inspiration from the country's landscapes, the mountains, the silver-grey olive trees and colourful flowers.

His paintings depict the country's people and way of life with special attention and love given to each and every detail.

Rubin's works are painted in a special illustrative tone which has great charm; his drawing is full of movement, quivering brush strokes and glowing colours.

M.F.

kindle their traditional hilltop beacons signalling the birth of a New Moon to the Jewish communities abroad, so one of Bar Kochba's first actions on capturing Jerusalem was to renew this symbol of Jewish independence. A second connotation represents the flame of Torah learning, dimmed under the Romans and revived by the teachings of Shimon bar Yochai, author of the mystical Zohar.

Israel's Lag Ba-Omer customs include a holiday for schools and universities; excursions into the countryside, and what is called a Hillula, initiated in the sixteenth century by Rabbi Isaac Luria—Ha'Ari—of Safed. A joyful procession starts from Safed, home of the teaching of the Zohar, and finishes at the Yeshiva in nearby Meron, where Rabbi Shimon and his son, Eliezer, are buried.

On the roof of the Yeshiva, stone basins are prepared, filled with oil and set alight at midnight and, while prayers are chanted, articles of clothing belonging to sick people are burnt as a kind of pseudo-sacrifice. Next morning, three-year-old orthodox boys and their fathers gather in the courtyard to have their first haircut, after which the infant curls are ceremoniously burnt. Incidentally, many rabbis disapprove of these practices. Looking around on Lag Ba-Omer night at the bonfires blazing in field and on hilltop, it is easy to recall the biblical Counting of the Omer of more than 3000 years ago. Then it was a purely agricultural event, linking the barley with the wheat harvest, but following the destruction of the Second Temple, the festival took on a national aspect and later still, its semi-mourning character, while Bar Kochba's temporary return to power gave a spark of hope and brightness exemplified in Lag Ba-Omer itself. Mediaeval days brought with them other customs, adding yet one more aspect to Lag Ba-Omer of the present time.

Sylvia Mann

LAG BA-OMER—the thirty-third day of the counting of the Omer, an ancient measure—falls on the eighteenth of the Hebrew month of Iyar. The letters ל"ג spell "33" in Hebrew numerals, while the Omer, described in Leviticus chapter 23, refers to the period of fifty days, counted from the day following the Passover Seder, when a sheaf of barley, the earliest grain to ripen, was brought to the Temple. Fifty days later came the Feast of Weeks, or Shevuot, when the main corn harvest was celebrated by offerings and pilgrimage to Jerusalem.

Although not marked by synagogue services or home rituals, Lag Ba-Omer has for many generations been considered a special occasion. From Talmudic times, Jewish folklore has regarded the counting of the Omer as a season of semi-mourning, broken only by the thirty-third day on which shaving and hair-trimming were permitted, weddings were solemnized, and other festivities encouraged.

Some authorities believe that the melancholy character of the counting of the Omer stemmed from a plague which struck thousands of Rabbi Akiva's pupils in the 2nd century CE, but which ceased on Lag Ba-Omer, turning sadness to joy. Others think that these students did not die of plague, but were killed fighting with Shimon bar Kochba's forces against the Romans in 132 CE. The revolt is said to have begun during Passover—the Feast of Freedom—and to have been waged with many losses until Lag Ba-Omer, when a great victory, possibly the regaining of Jerusalem, was achieved.

Lag Ba-Omer is highlighted in Israel and the Diaspora not only by lifting the ban on marriages and other joyous functions, but by lighting bonfires and by children's games of archery. The bows and arrows—essentially warlike weapons—commemorate Bar Kochba's brave warriors, among whom were thousands of Rabbi Akiva's disciples, while the bonfires have a double significance. After the Roman conquest the Jews were forbidden to

LAG BA-OMER BONFIRES

סדורות בליג בעומר